

[Justitsministeren.]

omfang disse bevægelser eller sådanne henvendelser er organiseret efter fra udlandet givne paroler og dirigeret af en snævrere kreds af personer, uden at dette giver sig tilkende, og ofte vel uden at underskrivere udenfor denne personkreds er klar derover. Det er klart, at dette forhold af flere grunde må være af den største interesse. Jeg skal ikke komme nærmere ind på, i hvilket omfang det er konstateret, men blot fastslå, at misbrug har foreligget. Som et lille eksempel skal jeg nævne, at politiet i sommeren 1952 har foretaget en undersøgelse i anledning af en anmeldelse fra en person, som hævdede, at hans navn med urette var anført på en såkaldt fredsliste, som to unge mennesker gik rundt med i Skanderborg. De unge mennesker, der var medlemmer af Danmarks kommunistiske Ungdom og havde emblemer med DKU i knaphullet, erkendte overfor politiet, at de selv uden tilladelse havde påført en fredsliste med ialt 17 navne 6 af underskrifterne, og at de overfor nogle af underskriverne havde anført, at de kom fra Dansk Kirke i Udlandet.

For at finde ud af den indbyrdes sammenhæng mellem de forskellige bevægelser og komiteer må politiet blandt andet se på, om der mellem initiativtagerne forekommer navne, der falder ind under den kategori af personer, jeg lige har omtalt. Støder man på et ukendt navn, søger man så vidt muligt identiteten fastslået. Det er dette, der er sket i et tilfælde, som jeg må gå ud fra er identisk med den sag, det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen omtalte forleden. Et fremstående medlem af retsforbundet var med i dannelsen af „Komiteen til Fremme af en uafhængig dansk Udenrigspolitik“. Man søgte den pågældende identificeret, da man ikke kendte ham, og rettede i den anledning fortrolig henvendelse til hans arbejdsgiver om, hvad han var for en mand, og fik også rigtig oplysning derom. Denne henvendelse skulle efter min mening ikke have været nødvendig.

Et andet tilfælde, som har været fremdraget i pressen, vil jeg gerne omtale. Det drejer sig om det af direktør Schoch i „Politiken“ omtalte tilfælde vedrørende en højstående embedsmand, der skulle sendes i en særlig mission til udlandet, men fik meddelelse om, at det var heldigst for ham selv, at han blev hjemme. I denne forbin-

delse oplyser politiets efterretningstjeneste, at der til embedet i sin tid er blevet rettet henvendelse om, hvorvidt der fra politiets side forelå oplysninger, som gjorde det uhensigtsmæssigt, at en bestemt person deltog i udsendelsen til Korea med „Jutlandia“. I anledning af henvendelsen foretog man en undersøgelse, der resulterede i, at der ikke var noget til hinder for den pågældendes udsendelse, og han rejste derefter, såvidt vides, med „Jutlandia“. Det er formentlig dette tilfælde, direktør Schoch hentyder til.

Hvis man herefter spørger mig, om nu denne mand findes i efterretningstjenestens kartotek, må svaret blive, at hans navn findes der, for at aktstykker vedrørende den foretagne undersøgelse kan findes frem. Men spørger man, om det så betyder, at han står som en i efterretningstjenestens øjne fordægtig person, må svaret blive et klart nej.

Jeg håber med disse bemærkninger på tilfredsstillende måde at have besvaret de spørgsmål, der er stillet til mig af det ærede medlem hr. Johs. Christiansen.

Med hensyn til det af det ærede medlem fru Fanny Jensen rejste spørgsmål om politiets bistand ved inddrivelse af underholdsbidrag skal jeg oplyse, at det efter de gældende bestemmelser påhviler politiet efter begæring af den bidragsberettigede at eftersøge den bidragspligtige og afkræve ham bidraget. Hvis bidraget ikke betales, skal politiet sørge for, at der sker udpantning for beløbet, medmindre det på forhånd skønnes, at beløbet må anses for uerholdeligt ved udpantning. Kan bidraget ikke inddrives ved udpantning, påhviler det politiet at give den bidragspligtiges arbejdsgiver pålæg om at tilbageholde bidraget i hans løn. Der kan dog kun blive tale om at tilbageholde en del af lønnen, varierende efter, om han er familieforsørger eller ikke. Endelig kan den bidragsberettigede kræve den bidragspligtige hensat til afsoning af bidragene, hvis han ikke betaler. Bestemmelse herom træffes af politimesteren, og hans afgørelse kan indbringes for overøvrigheden, hvis afgørelse med hensyn til afsoning ikke kan indankes for højere myndighed — altså ikke for justitsministeriet.

Det vil fremgå af det, jeg her har sagt, at der i de gældende bestemmelser ikke er mangel på muligheder for at inddrive under-